

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017r.

sprawy **K. P.**

skazanego z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 64§1 k.k. i inn.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 28 października 2016r., sygn. akt II Ka

(...) utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 22 lutego 2016r.

sygn. akt VII K (...)

p o s t a n o w i ł

1 – oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2 – zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut naruszenia prawa materialnego, którego miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

W swej kasacji obrona postawiła zarzut naruszenia prawa materialnego – poprzez wadliwe przyjęcie, że zachowania przypisane skazanemu stanowią jeden czyn ciągle kwalifikowany z art. 12 k.k.

Przypomnieć zatem wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego zawsze oparty musi być na akceptacji prawidłowo dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i jest zarzutem, w którym kwestionuje się prawidłowość przeprowadzenia procesu subsumpcji lub wykładni stosowanego przepisu. Konieczne jest również powiązanie wskazanego uchybienia z wpływem na treść skarżonego wyroku.

W niniejszej sprawie, Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć art. 12 k.k. choćby z tego względu, że przepisu tego nie stosował – orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy. Wskazany przepis stosował Sąd I instancji i do orzeczenia tego sądu zarzut kasacji w istocie jest skierowany, co jak wskazano wyżej, jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Obrona nie podała też, w czym upatruje wpływ wskazywanego uchybienia na treść skarżonego wyroku. Domyślać zatem można się jedynie, że obrona uznaje, iż gdyby skazany odpowiadał „osobno” za każde z przypisanych mu zachowań, to każde z nich byłoby odrębnym wykroczeniem, a nie przestępstwem. Jednak i to wnioskowanie nie jest oczywiste, biorąc pod uwagę wartość mienia będącego przedmiotem zaboru w dniu 8 maja 2015r.

Na koniec wypada jednak odwołać się do najistotniejszego argumentu w tej kwestii. Ustalenie rodzaju zamiaru z jakim działa sprawca (z góry powzięty) zawsze należy do sfery ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy na pierwszej stronie uzasadnienia swego wyroku przedstawił jednoznaczne ustalenie, z którego wynika, że skazany: *„razem ze znajomym S. O. zaplanował, iż będą wspólnie (bądź samodzielnie) dokonywać kradzieży siekier i noży z pomieszczeń wzorcowni z terenu sklepu budowlanego”*. Podnosząc zarzut naruszenia art. 12 k.k., jak wynika z uzasadnienia skargi, obrona kwestionuje to ustalenie, co ze względów wskazanych już na wstępie, na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy nie dostrzegając jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia kasacji wniesionej w niniejszej sprawie, orzekł, jak na wstępie.

Uwzględniając sytuację materialną skazanego, zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

I.n